

Cristina Ispas

Eva și ceilalți

EDITURA PARALELA 45

Editura Paralela 45

Redactare: Diana Geacă
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi
Ilustrații copertă: Ruxandra Luchian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ISPAS, CRISTINA

Eva și ceilalți / Cristina Ispas. – Pitești: Paralela 45, 2022
ISBN 978-973-47-3631-7
821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2022
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Prima parte

EDI

Eram și nu eram o gașcă.

În primul rând, ne vedeam mai degrabă rar. O dată, cel mult de două ori pe săptămână, pe timp de vară, și apoi, pe măsură ce vremea se strica și devenea mai rece, din ce în ce mai rar.

Poate mai bine spus decât gașcă ar fi că făceam cu toții parte dintr-un fel de grup de suport, care ne ajuta să navigăm prin adolescență. Cum se întâmplă de obicei.

Oricum, în seara aia păream mai împrăștiți ca niciodată. Edi, fostul meu prieten, nici nu apucase să intre în discotecă, umbla pe cine știe unde și cu cine știe cine, o parte erau la bar, alții dansau înăuntru.

Pe Edi, ca să încep cu el, îl întâlnisem chiar la intrare. Era cu două fete și un tip pe care îi știam doar din vedere. Pe una dintre fete o ținea pe după umăr, în timp ce vorbea și râdea cu tipul. O replică i-a rămas în aer când a dat cu ochii de mine, și zâmbetul i s-a stins pe jumătate, dar și-a revenit repede. A continuat să se întrețină cu tipul, retrăgându-și totuși mâna de pe umărul fetei. Am schimbat imediat locul cu o prietenă, ca să fiu sigură că treceam exact pe lângă el, străduindu-mă să îl învălui cât mai mult posibil în prezența mea, în fracțiunea aia de secundă. Am fost sigură că nu o să mă lase să trec, că o să mă agațe cumva, o să mă tragă înapoi chiar în ultimul moment, dar nu a fost așa. Ultimul lucru pe care l-am văzut, înainte să fac pasul înăuntru, unde m-au lovit imediat flash-urile albe puternice și ritmurile îndrăcite ale celor de la Prodigy, au fost doar bucele

și spatele lui drept, în cămașa înflorată, nu și ochii după care tânjeam. Am simțit nevoia să mă prăbușesc imediat pe un scaun, dar nu era niciunul liber. Cum se întâmpla de obicei când tipul de la scule pune câte o muzică din asta mai turbată, erau doar cinci, șase nebuni care alergau prin toată sala, în timp ce restul lumii se retrăsese pe margine. Aproape că am târât-o pe Moni după mine până lângă scenă, unde m-am așezat, în sfârșit, pe una dintre treptele laterale. A stat fără să comenteze până la primul blues, când a venit un tip și a luat-o la dans, după care nu s-a mai întors. Probabil că aș fi stat ascunsă acolo toată seara, dacă nu ar fi venit Adrian să mă ia și nu m-aș fi dus cu el pe platformă.

Platforma era o placă de beton turnat, unde patronul barului de peste drum începuse să construiască o extensie pentru terasă, cu ceva ani în urmă, dar apoi, din cine știe ce motive, se răzgândise. Tot ce rămăsese era cimentul crăpat din loc în loc, împresurat de buruieni, și câțiva stâlpișori, cândva vopsiți în verde. Ziua se mai adunau acolo pentru o tărie mecanicii de la atelierul auto din apropiere, dar noaptea era întotdeauna liber. Nouă ne plăcea că locul era luminat de un bec însă înalt de la bar, cât să nu te împiedici, dar și ferit.

În afară de mine, mai erau Adrian, tipul cu care tocmai începeam să flirtez, Cristi, tipul cu care flirtasem înainte să apară Adrian (sau, de fapt, Edi), începând de pe vremea când aveam amândoi zece ani, Ada, iubita lui Cristi (și sora lui Edi), și Eugen, pe care-l educasem să fie cel mai bun prieten al meu.

Pe mine mă cheamă Eva.

Cimentul mai păstra încă destulă căldură din timpul zilei, am fi putut foarte bine să ne așezăm direct pe jos, dar fiecare a căutat să se așeze pe câte ceva: Cristi și Ada au luat în stăpânire stâlpul de beton răsturnat, Eugen și-a aranjat sub fund niște cutii de carton, iar eu și Adrian ne-am tras fiecare câte-un bolțar din BCA de lângă gard. Aveam votcă și vin, bere, Sprite, fiecare combina – sau nu combina – după cum simțea nevoia. Cu tot stimulentele variat însă, atmosfera cam lăncezea. Ne mai căutam de câte-o glumiță, mai aruncam în discuție câte-un serial de la televizor, mai trăgeam de câte-un episod comun.

De câteva ori chiar m-am gândit să plec de-acolo, să mă întorc în discotecă, la Moni, care era cea mai bună prietenă a mea, și la Clau, care era cea mai bună prietenă a lui Moni, dar până la urmă nu m-am putut desprinde de Adrian.

În mod normal, poate m-aș fi străduit mai mult să anim atmosfera. Cum făceam de la o vreme, de când devenisem iubita lui Edi. Nu și în seara aia, însă, în care încercam pentru prima dată o puternică senzație de volatilitate. Mi se părea că aveam nevoie de absolut toate forțele pe care le puteam aduna doar ca să mă pot menține fizic acolo. Doar ca să pot arăta în continuare lumii grămada aia de celule, aranjată de discotecă. Plus că nu mai eram nici iubita lui Edi. Sau așa părea, oricum, având în vedere modul în care preferase să mă ignore, în loc să se explice pentru prostia pe care o făcuse, dar și modul în care Adrian, cel mai bun prieten al lui, îmi acorda pentru prima dată un gen de atenție un pic altfel. *So you do the math*. În orice caz, toată nebunia a început cam așa:

Zăceam pe treapta aia de lângă scenă, tocită și albită de câte picioare o călcaseră de-a lungul timpului – picioare de primari și vice-primari, de secretari de partid și secretare de secretari de partid, și mai ales o mulțime de picioare de dansatori, dintr-o largă serie de ansambluri folclorice –, deci zăceam acolo, simțindu-mă părăsită de toată lumea, când m-am trezit cu Adrian aplecat deasupra mea și apoi gângurindu-mi în ureche:

— Ce zici, tu, vii să bem ceva? m-a întrebat, și acel „tu“, pe care doar Adrian îl putea folosi în comuna aia prăfuită din sudul țării, sunase mai dulce și mai tandru decât orice altceva mai auzisem eu în viața mea de până atunci.

Fără să mai aștepte răspunsul, m-a tras apoi ușor de mână printre grupulețele împrăștiate acum peste tot prin sala căminului cultural, care mirosea puternic a praf și a cabluri încinse, dar și a mult parfum ieftin, m-a scos în aerul umed și catifelat de afară, unde m-a luat pe după umeri și... asta a fost tot. M-a dus pe platformă, m-a întrebat ce vreau să beau, după care a început să privească adânc în noapte, ca și cum ar fi fost doar el singur cu gândurile lui, în timp ce eu nu eram altceva decât un accesoriu, parte din decor. O vreme l-am studiat cu

coada ochiului, înregistrându-i forma genunchiului, marginea tricoului negru, o șuviță lungă de păr, în timp ce se apleca după sticla de bere, sau inelul lat de argint, în timp ce învăluia gâtul sticlei cu degetele.

Și totuși, oricât de mult îmi plăcea mie de Adrian, oricât de mult îmi doream în momentul ăla să mă lipesc și să mă sprijin de el, să uit de orice altceva, nu mă puteam abține să nu mă gândesc la Edi.

Edi era fostul meu iubit și, din păcate, liderul incontestabil al grupului. Soarele în jurul căruia gravitam toți. Și nu doar al grupului, pentru că tot el cunoștea și cea mai multă lume, și deseori îl puteai vedea prin discotecă bătând pe câte un amic pe spate, luându-l pe altul pe după umeri sau trăgându-i altuia, în joacă, un pumn în stomac. Uneori, chiar și atunci când ne legănam amândoi pe câte-o piesă mai lentă, un Aerosmith sau un Bon Jovi, sau în mijlocul vreunei îmbrățișări, îl simțeam brusc cum se desprinde să dea mâna cu cineva sau să plaseze vreo glumă. După care se întorcea la mine cu cel mai larg și convingător zâmbet pe care-l avea. Și câteodată chiar se întindea să mă sărute. Așa, direct, dintr-o singură mișcare continuă, elastică, pe care i-o evitam și eu cu tot atâta grație.

Și la fel se întâmpla și când mergeam la baltă, în fiecare duminică cu vreme bună, sau la pădure, de sărbătorile mari. Edi dispărea câte-o oră, rătăcind pe la cine știe ce alte grupuri, alăturându-se cinci minute unui joc de fotbal, așezându-se dincolo la picnic să mănânce o felie de pepene, discutând la nesfârșit cu tot felul de oameni.

Incapabilă să îmi imaginez cum cineva poate trăi așa, nu de puține ori m-am gândit că deschiderea aia a lui care părea totală nu putea fi decât o fanteză, că Edi își construia neîncetat garduri reflectorizante, doar ca să te amețească și să nu mai înțelegi nimic. Cam așa cum se întâmplă când privești o fotografie supraexpusă și, chiar dacă ghicești o figură acolo, în realitate nu vezi nimic altceva decât o lumină cețoasă.

În plus, lăsând la o parte faptul că era în stare de cele mai infantile faze și nu se dădea în lături de la nicio prostie, tot el dădea tonul și la anumite discuții mai sensibile, când ne mai sustrăgeam de la discotecă și ieșeam cu toții sub cerul plin de stele. Reușea el cumva să

Partea a doua

CRISTI

Nici nu am cuvinte să spun în ce hal mă durea creierul când m-am trezit. Nu numai din cauză că băusem o sută de votcă maxim, dar am dormit și până foarte târziu în căldură. Era trecut de doișpe când mi-am ridicat capul dintre perne și probabil patruzeci de grade afară. Lumina din cameră părea unșuroasă, îmbibată în grăsime, și simțeam cum îmi fierbe sângele în vene. Plus că fumaseam până îmi arsesem sufletul, cum făceam doar în serile în care mergeam la discotecă, iar acum aveam un gust puternic de cenușă în gură.

În cameră bâzâia debil un muscoi și am observat imediat că hainele mele, pe care le lăsasem pe jos, erau ridicate și aranjate frumos pe fotoliu, semn că mamaie deschisese la un moment dat ușa să verifice dacă eram la locul meu în pat și întregă. Bine măcar că nu-i trecuse prin cap să ridice storiurile. Patul lui Mondo era alandala, și el nicăieri.

În orice caz, nu eram deloc pregătită să-l văd pe tataie atât de nervos, cum nu-l mai văzusem niciodată. Sau rareori până atunci. Era roșu la față și tot balmăjea ceva în barbă, chipurile adresându-mi-se mie, în timp ce se chinuia să scoată ciutura din fântână, și nu reușea de agitat ce era.

Era un spectacol cu atât mai ciudat cu cât, în cămașa lui în carouri, foarte uzată, decolorată de aproape că nu mai discerneai culorile originale, și cu țesătura mult rărită la subsuorile transpirate, cu veșnica pălărie de paie pe care o folosea prin curte, și ea spartă un pic într-o parte, tataie părea în același timp foarte fragil, dar și periculos. Deși

fusese dintotdeauna cam retrograd în gândire și nu renunțase niciodată la concepțiile lui de Evul Mediu, și, totodată, era și cel care mă păzea pe mine cel mai mult, în felul lui, de pericolele pe care le reprezentau băieții pentru tinerele fete, în cea mai mare parte a timpului, tataie își ținea părerile pentru el. Sau, cel mult, o bombănea pe mamaie că mă lasă prea liberă, că nu mă ceartă mai mult, că nu îmi deschide ochii. De cele mai multe ori, discuțiile astea se purtau seara, înainte de culcare. Atunci treceau ei în revistă, stând în fund, în pat, cu pătura sau plapuma trasă doar peste picioare, întâmplările zilei, și își făceau planurile pentru a doua zi. Și, atunci când situația o cerea, discutau despre mine și Mondo, în timp ce noi îi spionam din camera cealaltă.

Între camera în care dormeam eu și Mondo, chiar lângă patul meu, era un gemuleț mic, dublu, prin care în mod normal nu puteai să vezi și nici să auzi nimic. Poate doar niște zgomete înfundate, uneori. Gemulețul, unde stătea întotdeauna lampa cu gaz (pe care încă o mai foloseam iarna, destul de des, chiar dacă nu mai eram în comunism), o sticlă cu apă sfințită, astupată cu un mănunchi de busuioc uscat, și o iconiță, era tapetat cu ziare, peste care era trasă nelipsita perdeluță. Și totuși, dacă îl deschideam doar pe cel din partea noastră și ne uitam pe deasupra ziarului, cu urechile ciulite, puteam să vedem un pic din scăfârlia aproape cheală a lui tataie și din cârpa înflorată a lui mamaie, care nici noaptea nu dormea fără cârpă pe cap, și îi puteam auzi ce discută. Nu tot, dar măcar frânturi. Suficient, în orice caz, încât să ne putem da seama de subiect și cam care erau pozițiile celor doi bunici vizavi de fiecare dintre noi. Chiar dacă știam, oricum, și eu, și Mondo cam cum stăm.

În primul rând, în cazul meu, se știa că aveam voie de la părinți să stau oricât vreau pe-afară. Și nu pentru că erau exagerat de emancipați părinții mei, în comparație cu alții, deși poate că erau și un pic mai emancipați, cât era vorba de niște orgolii acolo, de niște lupte interne, care nu aveau nicio legătură cu mine. De exemplu, ca să înțelegeți mai bine, dacă într-o seară, în timp ce eram toți în șopron și ai mei părinți se pregăteau să o taie înapoi în oraș, agitându-se să nu-și uite ouăle, brânza, găina, legumele și fructele, iar eu mă pregăteam de dis-cotecă, taică-meu se trezea să îmi interzică să mă duc, amintindu-și el

că nu îl ajutasem suficient în grădină sau altceva, atunci imediat sărea maică-mea, ca o fiară, că de ce se apuca el, care niciodată nu se interesa de educația mea și nu discuta cu mine, să îmi interzică ceva așa, hodoronc-tronc, cu ce drept? Taică-meu care, oricum, făcea extrem de rar greșeala asta de a interveni în viața mea.

Maică-mea, pe de altă parte, nu îmi interzicea niciodată nimic. Susținea mereu că avea încredere în mine, că eram cu picioarele pe pământ (mă tot întrebam cum constatase ea chestia asta, probabil pentru că aveam note bune la școală), doar că se apuca uneori să mă certe, când veneam noaptea prea târziu, fiindcă „mai ai nevoie și de somn“.

Mamaie nu-mi zicea nici ea nimic, tot din cauza maică-mii. Cel mult mai întreba câteodată, timid, când vedea că mă duc două seri la rând la discotecă, „păi te duci și azi, Evă, mamă?“, ca un fel de deza-probare timidă. Sau când era iarnă și vremea nu era foarte prietenoasă, viscoala sau ninsese puternic și zăpada între localități era prea mare, și nu apucase nici să intre plugul.

Avea și mamaie dreptate, săraca, pentru că ni se întâmplase odată, iarna, ducându-ne pe un super vișcol, de abia puteam să înaintăm pe șosea, printre câmpuri, până în localitatea vecină, doar ca să constatăm că discoteca era închisă, pentru că nu era curent electric. Ne-am dus la barul lui Mantală, dup-ai-a la încă un bar, unde pâl pâiau niște lumânări în pahare, dar evident că era o grămadă de lume care se înghesuia pe-acolo. Până la urmă, după ce ne-am încălzit un pic în prag, unde eram totuși mai la adăpost, am luat-o pe drum înapoi. Fără să regretăm așa de tare. În fond și drumul ăla fusese tot o distracție, acasă ce-am fi făcut?

Oricum, când mamaie venea cu protestele astea timide, eu aveam replica mea veche deja pregătită: „Ce să fac, mamaie, m-aș duce la horă în sat, dar nu mai e horă, ai uitat?“ Iar mamaie ofta și, cu jumătate de gură, îmi dădea dreptate: „Ai și tu dreptate, măi, Evă, doar că mă mir și eu așa de timpurile astea de-acum, să circule ele, fetele, singure, noaptea, între sate!“ Nu că nu i-ar fi trecut prin cap mult mai multe, doar că acționa din nou diplomația ei, care era totodată și strategia ei de a se face și de a se menține iubită, și în prezent, și într-un viitor îndepărtat, când nu avea să mai fie. Sau poate că era doar practică

și se gândea că nu aș mai fi călcat vara pe-acolo, adolescentă fiind, dacă începeau să mă țină cu forța în curte, cine putea ști exact ce era în capul mamaie-mii?

Foarte bine știam, în schimb, ce era în capul lui tataie, care sigur nu m-ar fi lăsat să albesc nopțile prin discoteci și baruri, dacă nu ar fi avut politica aia a lui să lase educația nepoților, așa cum o lăsase și pe cea a copiilor lui, să fie responsabilitatea nevestei.

Iar în ceea ce-l privește pe Mondo, ca să nu uit totuși de el, nu cred că mai este nevoie de nicio explicație suplimentară legată de vreun bilet de voie: Mondo era băiat.

Revenind, însă, motivul pentru care tataie era așa nervos pe mine aveam să-l aflu abia mai târziu de la mamaie. Pentru că tot ce înțelesesem până la urmă de la el era că nu știa cum să gestioneze toată faza, oricare ar fi fost ea, nu știa cum să se comporte, dacă să țipe la mine, să se ducă să mă închidă în casă, să mă facă pachet și să mă trimită la oraș, la maică-mea, sau la ceilalți bunici, în celălalt capăt al satului, care bunici *niciodată nu avuseseră grija mea*. Bombănea încontinuu în barbă și vorbea singur prin grădină și prin curtea animalelor, oprindu-se din când în când să se uite în sus, cu brațele ridicate. Până la urmă, o singură dată a venit direct spre mine, m-a privit în ochi și mi-a zis răspicat că nu mai am voie să plec din fața curții și nici să rămân pe-afară după căderea întunerului. După care a mai oftat de două ori și i-a cedat în sfârșit puțin spațiu și mamaie-mii. Care, mai diplomată, a început să îmi pună tot felul de întrebări. Dacă auzisem sau văzusem ceva ciudat, în noaptea trecută, în comuna vecină, dacă știam vreo fată din Ploiești, și până la urmă cu cine venisem eu de fapt acasă, și la ce oră, și în final mi-a punctat că era extrem de periculos să umblu așa nopțile, fată tânără, și m-a amenințat că o să vorbească ea cu taică-meu, și că de fapt era numai vina maică-mii și, în sfârșit, mi-a zis să mă duc să mănânc niște brânză proaspătă cu roșii.

Deci cu greu am aflat și de la ea, dar am aflat, totuși, că toată problema era legată de o fată tânără, ca mine, care sau avusese un accident sau fusese omorâtă în comună noaptea trecută. Fata fusese împinsă sau căzuse și se lovise cu capul de o piatră, pe niște dale de beton, undeva în apropierea barului lui Mantală. Eram de-acum trează de-a binelea.

Cuprins

Prima parte	Edi.....	5
Partea a doua	Cristi.....	43
Partea a treia	Eugen	89
Partea a patra	Adrian.....	107
Partea a cincea	Moni.....	135
Partea a șasea	Eva.....	161